

“Nhưng mà họ có được trả lương không? Họ có được nghỉ lễ không? Và... nghỉ bệnh, và hưu bổng, và các thứ khác.”

Nick-Suýt-mất-đầu cười một hồi nghe dồn đến nỗi cái cổ áo xếp nếp bị trật ra và cái đầu của ông bị rút ra lặc lìa, chỉ còn một phân da thịt hay cỡ đó dính vô cái cần cổ. Ông nói:

“Nghỉ bệnh và hưu bổng hả?”

Nick-Suýt-mất-đầu đẩy cái đầu đứng lại trên vai và lại gắn nó đầu vô đó bằng cái cổ áo xếp nếp.

“Gia tinh không hề muốn có nghỉ bệnh và hưu bổng!”

Hermione nhìn xuống cái đĩa đồ ăn ngồn ngộn mà cô bé thực ra cũng chưa đụng tới. Nhưng cô bé đặt dao, nĩa xuống và đẩy đĩa đồ ăn xê ra.

Ron nói chuyện, mấy mẫu bánh mì Yorkshire cứ vô ý phun vô mặt Harry .

“Ôi, thế là... ái-đầu-gối... của mình. Ủi da... xin lỗi nha, Harry ...”

Nó nuốt ực đồ ăn trong miệng, nói với Hermione :

“Bồ có nhịn ăn chết đói thì tụi nó cũng đâu có được nghỉ bệnh đâu?”

Hermione thở một cách khó nhọc, hơi thở phì phì ra lỗ mũi. Cô bé nói:

“Lao động nô lệ. Chính cái đó làm ra bữa ăn này. Lao động nô lệ!”

Và cô bé nhất định không thèm ăn tới một miếng nào hết.

Mưa vẫn trút nước ào ào bên ngoài, vỗ vào kính cửa sổ cao và tối đen nghe ầm ầm như vỗ trống. Một chuỗi sấm sét nữa lại nổ đùng đùng làm rung cả các cửa sổ, và cái trần Đại sảnh đường đầy mưa bão nháng lên những lằn chớp, làm lóe sáng những cái đĩa bằng vàng đã voi đi các món dọn lượt đầu và được lập tức làm đầy lại bằng món ăn kế là món bánh tráng miệng.

Ron cố ý thổi làn hương thơm nứt mũi của món bánh về phía Hermione :

“Bánh nhân mứt tằm mật đây, Hermione . Coi kìa, bánh lý chua, bánh bông lan sôcôla nữa chứ!”

Nhưng Hermione ném cho Ron một cái nhìn gợn nó nhớ ngay đến ánh mắt của giáo sư McGonagall, và nó bèn thôi màn khiêu khích cô bé.

Khi món bánh cũng đã voi đi và những mẫu vụn cuối cùng cũng biến mất trên những cái đĩa giờ đã trở nên sạch bóng, cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng dẫu láo ồn ào đang vang đầy Đại sảnh đường bỗng đột ngột lắng đi hầu như ngay tức thì, và người ta chỉ còn có thể nghe tiếng gió hú và tiếng mưa gào mà thôi.

Cụ Dumbledore mỉm cười với mọi người, nói:

“Thế nhé! Bây giờ thì ai ai cũng đã ăn uống no nê (Hermione “Hừm” một tiếng) Tôi phải lập tức lưu ý các trò tập trung chú ý để tôi thông báo vài điều. Ông Filch, thầy giám thị của

trường, đã yêu cầu tôi báo cho các trò biết rằng danh sách các thứ cấm bên trong tòa lâu đài trong niên học này đã được bổ sung, bao gồm thêm Yo-yo Kêu gào, Dĩa có răng nanh, và Gậy nện đau hoại. Danh sách đồ cấm đầy đủ có bốn trăm ba mươi bảy món, tôi nhớ vậy, và có thể tham khảo trong văn phòng thầy giám thị Filch, nếu như có trò nào muốn coi thử.”

Góc miệng của cụ Dumbledore hơi nhếch lên. Cụ tiếp tục nói:

“Như từ trước tới giờ tôi muốn nhắc nhở các trò là tất cả các khu rừng trong khu đất quanh trường đều cấm học sinh lai vãng, và tất cả học sinh dưới năm thứ ba cũng không được phép đi đến làng Hogsmeade . Tôi cũng lãnh cái nhiệm vụ đau đớn là thông báo cho các trò biết là năm nay không tổ chức cuộc thi đấu Cúp Quidditch Liên-nhà.”

“Cái gì?”

Harry há hốc miệng. Nó nhìn qua Fred và George cùng những thành viên khác trong đội Quidditch . Họ nhóp nhép miệng nói gì đó với cụ Dumbledore mà không thốt được lời nào, hiển nhiên là ai cũng sững sốt đến nỗi không nói gì được. Cụ Dumbledore tiếp tục:

“Sở dĩ không tổ chức Cúp Quidditch Liên-nhà là vì sẽ có một sự kiện bắt đầu diễn ra vào tháng mười và kéo dài cho đến hết niên học, sự kiện này sẽ chiếm mất nhiều thì giờ và sức lực của các giáo viên... Nhưng mà tôi chắc chắn là tất cả các trò sẽ vô cùng thích thú tham gia. Tôi rất vui mừng thông báo rằng năm nay tại trường Hogwarts ...”

Nhưng vừa đúng lúc đó, một tràng sấm rền đình tai nhức óc vang lên, và cánh cửa Đại sảnh đường mở bung ra.

Một người đàn ông đứng ở ngay ngưỡng cửa, từ người vào một cây gậy dài, toàn thân liệm kín trong tấn áo trùm lữ hành màu đen. Mọi cái đầu trong Đại sảnh đường đều quay về phía kẻ xa lạ đó. Thành linh ánh chớp ngoằn ngoèo nháng lên trên trần Đại sảnh đường soi rọi người khách lạ. Ông ta kéo nón trùm kín mặt xuống, rùng mình lắc đầu để rảy nước mưa bám trên bờm tóc xám, rồi bắt đầu bước tới bàn dành cho các giáo sư.

Mỗi bước đi của người lạ mặt dội một âm thanh đục đục suốt dọc sảnh đường. Đến cuối dãy bàn dài, quẹo phải, rồi nặng nề lê bước về phía cụ Dumbledore . Một ánh chớp nữa nhá ngang trần, Hermione há hốc miệng kinh hãi.

Trong ánh chớp, gương mặt của người đàn ông nhìn như bức hình chạm nổi sắc cạnh, và đó là một gương mặt lạ lùng mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Dường như thể nó được khắc trên một tảng gỗ đã dầm sương giải nắng, dưới bàn tay của một gã nào đó biết rất rõ mờ cái gọi là “nhân diện”, và tuyệt chẳng có tí tài đục đẽo nào. Mỗi phần da đều như vết thẹo. Cái miệng trông giống hệt một vết cắt méo xệch, cùng cái mũi bị lẹm đi hẳn một mảnh to. Nhưng chính đôi mắt người mới khiến y trông đáng khiếp.

Một trong hai con mắt nhỏ xíu, u ám, và sáng quắc. Con mắt còn lại to, tròn như đồng xu, màu xanh nê-ông sáng choang. Con mắt xanh da trời chuyển động không ngừng. Không thèm chớp lấy một cái, nó cuộn lên, cuộn xuống, đánh từ bên này sang bên kia, hoàn toàn độc lập với con mắt thường còn lại. Và khi nó đánh lên ngược hẳn về phía gáy của y, thì chỉ còn lại một màu trắng dã.

Người lạ mặt bước về phía cụ Dumbledore . Y giơ ra một bàn tay cũng nhằng nhịt theo hệt như cái mặt y. Cụ Dumbledore bắt lấy bàn tay đó, miệng lẩm bẩm điều gì mà Harry nghe không ra. Cụ có vẻ đang dò hỏi cái nhân vật lạ lùng này, cái kẻ cứ gật đầu mà tỉnh không mỉm cười, chỉ trả lời bằng giọng rất khế. Cụ Dumbledore gật đầu và ra dấu cho người đàn ông một chỗ trống bên phải cụ.

Người lạ mặt ngồi xuống, lắc cho cái bờm tóc xám xịt rũ khỏi mặt, kéo một cái đĩa xúc xích về phía mình, đưa nó lên cái phần còn lại của chiếc mũi, và hít hà. Đoạn y lấy một con dao nhỏ từ trong cái túi ra, xiên vào đuôi mẩu xúc xích, và bắt đầu ăn. Con mắt bình thường của y dán chặt lên mấy mẩu xúc xích, nhưng con mắt xanh da trời vẫn không ngừng xẹt qua xẹt lại trong hốc mắt, quét qua hết sảnh đường lại tới lũ học trò.

“Cho phép tôi được giới thiệu, giáo viên của môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám .”

Cụ Dumbledore nói sang sảng trong bầu không khí im phăng phắc.

“Giáo sư Moody.”

Thường thì giáo viên nào cũng phải được đón tiếp bằng những tràng pháo tay, nhưng lần này tuyệt không có một giáo viên nào, một đứa học trò nào, ngoại trừ cụ Dumbledore và lão Hagrid . Cả hai cùng vỗ tay, nhưng tiếng vỗ chỉ vang lên một cách rầu rĩ trong thinh lặng, và hai người dừng lại rất nhanh. Ai nấy đều như quá sững sờ trước vẻ ngoài kỳ quái của Moody nên không biết làm gì hơn là chỉ nhìn chằm chằm vào ông.

Harry thì thảo với Ron:

“Moody hả? Phải Moody Mắt-Điên không? Cái ông mà ba bồ tới giúp hồi sáng đó?”

Ron nói, thấy giọng đầy run sợ:

“CHắc vậy rồi.”

“Có chuyện gì xảy ra với ông vậy? “ Hermione thì thảo. “Mặt ông bị sao vậy?”

“hổng biết,” Ron vừa thì thảo đáp trả, mắt vẫn dòm Moody như bị thôi miên.

Moody dường như hoàn toàn dừng đứng trước sự đón tiếp kém nồng nhiệt dành cho mình. Phớt lờ bình nước bí ngô trước mặt, ông ta lại lục trong cái áo chùng đi đường của mình, lôi ra một cái chai rượu loại bỏ túi, và tợp một ngụm dài. Khi nhấc cánh tay lên để uống, chiếc áo chùng của ông nhếch lên mất vài phân khỏi mặt đất, và Harry thấy, dưới gầm bàn, thò ra mấy phân của một cặp chân đeo bằng gỗ, ở đầu là một bàn chân đầy móng vuốt.

Cụ Dumbledore tăng hăng. Cụ vừa nói vừa cười trước biển học trò ngồi trước mặt, tất cả đều đang nhìn Moody Mắt-Điên không chớp mắt:

“Như tôi muốn nói... chúng ta vinh dự được đón một sự kiện rất kỳ thú trong vài tháng tới đây, một sự kiện đã không diễn ra trong suốt cả thế kỷ qua. Tôi rất vui mừng được cho các trò hay rằng lễ Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ được diễn ra tại Hogwarts trong năm nay.”

“THẦY GIỖN, thầy!” Fred Weasley nói to.

Sự căng thẳng tràn ngập Sân đường kể từ khi Moody tới thốt nhiên vỡ toang. Hầu như ai cũng phá lên cười, và cụ Dumbledore cũng khục khặc tán thưởng.

“Tôi không giỡn, thưa ông Weasley, tuy vậy, tại trò nhắc, tôi nhớ hồi hè có nghe một chuyện vui rất xuất sắc về một con quỷ, một mụ phù thủy, một con yêu tinh, cả ba đi vào quán rượu...”

Giáo sư McGonagall tăng hắng giọng rõ to.

Cụ Dumbledore liền nói:

“Ờ... có lẽ giờ không phải lúc... không... tôi đang nói tới đâu rồi kìa? À, tới Thi đấu Tam Pháp thuật ... vâng, một vài trò chưa biết cuộc đấu này có những gì, cho nên tôi hy vọng những trò nào đã biết thì cảm phiền cho tôi được giải thích chút xíu, và tôi cho phép sự chú ý của mấy trò tha hồ mà lang thang.”

“Thi đấu Tam Pháp thuật được lập ra từ khoảng bảy trăm năm trước như một cuộc so tài giao hữu giữa ba trường Pháp thuật ở châu Âu: Hogwarts, Beauxbaton, và Durmstrang. Mỗi trường chọn ra một nhà quán quân, và ba nhà quán quân sẽ so tài trong ba bài thi pháp thuật. Các trường thay phiên nhau đăng cai tổ chức mỗi năm năm, và khi đó, nói chung ai cũng nhất trí rằng đây là cách tuyệt nhất để thiết lập mối quan hệ giữa các nam nữ phù thủy của các quốc gia – cho đến khi danh sách người bị giết lên quá cao đến nỗi phải chấm dứt cuộc so tài.”

Hermione thì thảo đầy sợ hãi:

“Danh sách người bị giết?”

Nhưng nỗi lo lắng của cô bé dường như không được phần lớn đám học trò trong sảnh đường chia sẻ; nhiều đứa đang xì xầm đây kích động với nhau, và chính Harry cũng khoái chí khi nghe về cuộc đấu hơn là lo lắng về những kẻ đã bỏ mạng cách đây mấy trăm năm.

Giáo sư Dumbledore nói tiếp:

“Đã có nhiều nỗ lực trong suốt nhiều thế kỷ qua nhằm phục hồi cuộc thi đấu, nhưng cho tới nay không có nỗ lực nào thành công. Tuy nhiên, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế cùng Bộ Điền kinh và Thể thao Pháp thuật đã quyết định rằng thời cơ đã chín muồi để thử một lần nữa. Chúng tôi đã làm việc cật lực suốt mùa hè để đảm bảo rằng lần này, không nữ hay nam quán quân nào bị rơi vào nguy hiểm chết người cả. Hiệu trưởng trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ đến đây vào tháng Mười, với những đấu thủ vào tới vòng chung kết, và cuộc chọn quán quân sẽ diễn ra vào lễ Hội Ma. Một trọng tài công minh sẽ chọn ra những sinh viên nào xứng đáng nhất để dự Tam đấu phù thủy giành vinh quang cho trường, lại được bỏ túi một ngàn Galleons tiền thưởng.”

“Con đi cho!”

Fred rít lên khui dưới bàn. Mặt nó rạng rỡ vì náo nức viễn cảnh vinh quang và phú quý đến nhường ấy. Nó không phải là đứa duy nhất tự mừng tượng mình là một nhà quán quân Hogwarts. Ở mỗi bàn các Nhà, Harry có thể thấy trò nào trò nấy, hoặc chăm chú nhìn

cụ Dumbledore, hoặc không thì cũng hăng hái xì xào với mấy đứa bên cạnh. Nhưng khi cụ Dumbledore nói tiếp, cả Sân đường một lần nữa lại im re:

“Mặc dù thầy rất biết các con đều có thể là người đem lại Cúp Tam đầu cho trường Hogwarts, nhưng hiệu trưởng các trường tham dự, cùng với Bộ Pháp Thuật, năm nay đã nhất trí đặt ra hạn tuổi cho các đối thủ. Chỉ có những học sinh đúng tuổi – có nghĩa là, mười bảy tuổi hay lớn hơn – mới được phép đăng tên để xem xét. Đây...”

Cụ Dumbledore hơi cao giọng, bởi vì lúc đó có mấy đứa làm ồn lên giận dữ khi nghe tới những lời này, và bọn anh em nhà Weasley bỗng nhiên trông hăng máu cả lên.

“... là một biện pháp mà chúng tôi thấy là cần thiết, căn cứ vào việc các bài thi của cuộc đấu vốn đã khó khăn và nguy hiểm, dù cho chúng tôi đã cẩn trọng đến mấy, và những sinh viên dưới năm thứ sáu hay thứ bảy là gần như hoàn toàn không thể đương đầu với mấy bài thi này. Cá nhân thầy sẽ đảm bảo không để một trò chưa đủ tuổi nào bị được ban giám khảo công minh mà trở thành quán quân Hogwarts.”

Cặp mắt xanh nhạt của thầy nhấp nháy khi liếc qua gương mặt muốn nổi loạn của hai thằng Fred và George.

“Do đó, tôi cầu xin các con đừng có uống thời gian đăng ký nếu các con dưới mười bảy tuổi.”

“Phái đoàn trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ đến vào tháng Mười và sẽ ở lại với chúng ta một phần lớn thời gian trong năm. Thầy biết các con sẽ dành sự ưu đãi cho các vị khách trong thời gian họ ở với chúng ta, và một khi đã chọn ra được nam hay nữ quán quân của trường Hogwarts, các con sẽ hỗ trợ hết mình cho vị quán quân ấy. Còn bây giờ, trễ rồi, thầy muốn biết quan trọng nhất là ngày mai các con phải tỉnh táo và thanh thản khi bắt tay vào bài học sáng mai. Ngủ thôi! Lẹ lẹ!”

Giáo sư Dumbledore lại ngồi xuống và quay qua nói chuyện với Moody Mắt-Điên. Một tiếng kéo lê chân và sập mạnh khổng lồ khi toàn thể đám học trò lê bước thành bầy đi về phía những cánh cửa đôi mở vào tiền sảnh.

“Họ không thể làm vậy được!”

George Weasley nói. Nó không nhập bọn với đám đông đi ra cửa, mà đứng lên và trừng trừng nhìn cụ Dumbledore.

“Tháng Tư này tụi mình mười bảy rồi, sao mình không được thử một cú?”

Fred nói cáu kỉnh, cũng đang giận dữ nhìn về phía cái bàn dài:

“Họ sẽ không ngăn được mình ghi tên đâu. Nhà quán quân sẽ được làm đủ thứ quái mà bình thường không được phép làm. Lại còn một ngàn Galleons tiền thưởng nữa chứ!”

Ron nói với một cái nhìn xa xăm:

“Ờ... Ờ, tới một ngàn Galleons lận...”

Hermione gắt:

“Thôi đi, không đi là chỉ còn tụi mình ở đây thôi đó.”

Harry, Ron, Hermione, Fred và George cất bước ra tiền sảnh. Fred và George đang tranh cãi về những cách mà cụ Dumbledore có thể ngăn chặn mấy đứa dưới mười bảy tuổi đăng ký thi đấu.

Harry hỏi:

“Vị giám khảo công minh quyết định ai là quán quân là người nào vậy?”

Fred nói:

“Chịu. Nhưng phải lừa họ mới được. Chừng mấy giọt Độc dược Lão hóa là làm được rồi, hả George ...”

Ron nói:

“Thầy Dumbledore biết mấy anh chưa tới tuổi rồi!”

Fred lém lỉnh:

“Ờ, nhưng thầy đâu phải là người quyết định ai là quán quân đâu, phải không? Theo anh thì có vẻ như một khi ông giám khảo này biết ai muốn đăng ký rồi, ông sẽ chọn ra đứa ngon nhất trong mỗi trường, bất kể nó mấy tuổi. Cụ Dumbledore đang cố ngăn tụi mình đưa tên mình ra.”

Hermione nói, giọng lo lắng khi tụi nó đi ngang qua cánh cửa được giấu sau tấm thảm và thành linh mở ra một cầu thang khác, hẹp tẻ:

“Có người chết rồi đó!”

Fred hồ hững nói:

“Ờ, nhưng mà lâu rồi mà, phải không? Dù sao, không liều làm sao mà vui? Ê, Ron, nếu tụi anh tìm ra cách lừa được cụ Dumbledore thì sao hả? Em có gan đăng ký không?”

Ron hỏi Harry :

“Bồ nghĩ sao? Đăng ký được thì ngon lành quá hả? Nhưng mình nghĩ họ muốn có người lớn hơn... Hổng biết tụi mình đã học đủ chưa...”

“Chắc chắn mình thì chưa đủ rồi đó.”

Bỗng giọng nói u sầu của Neville cất lên đằng sau lưng Fred và George :

“Nhưng chắc bà cũng muốn mình thử. Bà lúc nào cũng nói mình phải bảo vệ danh dự gia đình. Mình phải làm vậy thôi... Ồi...”

Một bàn chân của Neville lọt tởm xuống một bậc thang ở giữa cầu thang. Có nhiều cầu thang chơi khăm kiểu này trong trường Hogwarts, và đối với những học sinh lớn thì đã quá quen thuộc với việc bước lên cái bậc này, khổ nỗi trí nhớ của Neville lại khét tiếng tồi tàn. Harry và Ron đành phải xốc nách mà kéo nó ra, trong khi bộ áo giáp chiến binh đứng trên cầu thang cứ cọt kẹt rồi loảng xoảng, cười khùng khục:

“Im đi!”

Ron vừa nói vừa sập cái tấm che mắt của cái bộ giáp sắt xuống khi tụi nó đi ngang.

Tụi nhỏ hướng về cửa ra vào tháp Gryffindor, được giấu đằng sau tấm chân dung Bà Béo mặc áo lụa hồng. Bà hỏi khi tụi nó tới gần:

“Mặt khẩu?”

“Ba lớp ba lều.” George nói, “huyng trưởng dưới nhà mới nói tôi hay.”

Bức chân dung lẳng mình tới trước, để lộ ra một cái lỗ trên tường cho bọn trẻ chui qua. Một ngọn lửa tanh tách sưởi ấm phòng sinh hoạt chung hình tròn, đầy những ghế mềm và bàn. Và trước khi chào cả bọn đi ngủ, còn mình biến mất sau cánh cửa dẫn về phòng ngủ bọn con gái, Hermione ném một cái nhìn tối tăm vào đám lửa đang nhảy múa reo vui, Harry nghe rõ ràng nó lẩm bẩm: “Nô lệ lao động.”

Harry, Ron, và Neville leo tới chiếc cầu thang xoắn ốc cuối cùng cho đến khi vào được phòng ngủ của tụi nó, nằm ở mút chót cái tháp. Năm chiếc giường có cọc giăng mùng với những tấm màn buông đỏ sẫm nằm sát tường, dưới chân mỗi chiếc giường là rương hòm của các cậu chủ. Dean và Seamus đã chun vô giường: Seamus đã kẹp cái nơ bông hồng Ái Nhĩ Lan vào tấm băng đầu giường, còn Dean thì ghim tấm bích chương in hình Viktor Krum phía trên cái bàn ngủ. Tấm bích chương cũ của đội bóng đá West Ham của nó được ghim sát bên.

Ron thở dài, lắc đầu nhìn đám cầu thủ bóng đá hoàn toàn bất động đó.

“Tâm thần!”

Harry, Ron và Neville trông đồ ngủ vô rồi leo lên giường. Có ai đó – chắc lại một con gia tinh – đã đặt mấy cái cháo ấm giữa những tấm mền. Thật là dễ chịu, nằm trong giường mà lắng nghe cơn bão hoành hành ngoài kia.

Ron nói giọng ngái ngủ trong bóng tối:

“Có lẽ mình phải tham dự mới được, bồ biết đó. Nếu anh Fred và anh George tìm ra cách làm sao để... cuộc đấu... bồ không biết đâu, hả?”

“Chắc không rồi...”

Harry lặn vào trong giường. Một chuỗi những hình ảnh mới sáng lòa hiện ra trong trí nó... Nó đã bị được ban giám khảo để người ta tin là nó mười bảy tuổi... nó trở thành quán quân Hogwarts ... nó đứng trên mặt đất, tay giơ cao chiến thắng trước toàn thể trường, tất cả vỗ tay ầm ĩ và la vang... nó đoạt giải Thi đấu Tam Pháp thuật . Cho nổi bật giữa đám đông nhòe nhoẹt, mặt cô bé ửng đỏ vì thán phục...

Harry nhe răng cười trong gối, lại càng khoái chí rằng Ron chẳng thấy được những gì nó thấy.

CHƯƠNG XIII: MOODY MẮT ĐIÊN

Sáng hôm sau, cơn bão đã tan, mặc dù cái vòm Đại sảnh đường vẫn còn u ám, những đám mây xám chì xoáy phía trên đầu khi tụi Harry, Ron và Hermione xem xét thời khóa biểu vào bữa ăn sáng. Cách đó vài ghế, Fred, George, và Lee Jordan đang bàn tán về phương pháp ma thuật nào có thể làm tụi nó già đi để mà lừa vào được cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật.

Ron vừa nói vừa dò ngón tay mình trên cột thời khóa biểu thứ Hai:

“Bữa nay không tệ lắm... ở ngoài trời suốt buổi sáng. Được thảo học với nhà Hufflepuff. Chăm sóc Sinh vật Huyền bí... khốn khiếp thật, tụi mình vẫn phải học cùng tụi Slytherin ...”

Harry rên rĩ:

“Hai tiết Tiên tri chiều nay.”

Nó cụp mắt xuống. Tiên tri là môn học nó thấy khó ư nhất, bên cạnh môn Độc dược. Giáo sư Trelawney cứ tiên đoán miết về cái chết của Harry, cái trò này khiến nó cảm thấy khó chịu kinh khủng.

Hermione nói thật nhanh, tay trét thêm bơ vô miếng bánh mì nướng:

“Đáng ra bồ phải bỏ cái môn đó đi như mình ấy. Rồi kiếm mấy môn có lý như Số học mà học.”

Ron nhìn Hermione vừa thêm vô một đồng mứt, cũng vô miếng bánh mì nướng kia:

“Mình thấy bồ lại ăn nữa rồi!”

“Mình quyết định có những cách hay hơn để bênh vực cho bọn gia tinh.”

Hermione đáp một cách kiêu ngạo.

Ron nhe răng cười:

“Phải... và thế là bồ đói.”

Đột nhiên có một tiếng xào xạc phía bên trên đầu tụi nhỏ, và hàng trăm con cú bay vút qua những khung cửa sổ rộng mở, mang theo thư sáng. Theo bản năng, Harry ngược nhìn lên, nhưng chẳng có dấu hiệu gì của cái bóng trắng giữa một đám hung hung và xám xám. Bọn cú xà quần trên các bàn ăn, kiếm người có thư và bưu phẩm gửi tới. Một con cú bụi màu hung xà xuống chỗ Neville Longbottom và thả vào lòng nó một cái gói - Neville hầu như lúc nào cũng quên gói ghém theo cái gì đó. Ở phía bên kia của Sảnh đường, con cú điều hâu của Draco Malfoy đậu trên vai nó, mang theo cái gì đó trông giống như gói đồ tiếp tế kẹo bánh mọi khi của nhà gửi. Cổ lơ đi cảm giác nôn nao vì thất vọng cồn lên trong bao tử, Harry quay về với món cháo yến mạch của mình. Hay có chuyện gì đã xảy ra cho con Hedwig? Hay là chú Sirius đã không nhận được thư?

Nỗi lo âu của nó kéo dài suốt trên con đường băng qua vườn rau ẩm ướt, cho tới khi tụi nó đến được nhà kính số ba, ở đó, nó bị chia trí bởi giáo sư Sprout, bà đang chỉ cho cả lớp những cái cây xấu xí nhất mà Harry từng thấy. Thực vậy, lũ cây trồng chẳng giống cây gì cả

mà giống một con ốc sên khổng lồ, đen thui, dày cui, chui thẳng ra từ đất. Cây nào cây nấy cũng hơi quăn quại và mọc một đồng u cục bự bóng lưỡng trên thân, như là bên trong chứa đầy chất lỏng.

Giáo sư Sprout nói hồi hã:

“Củ u. Phải vất tụi nó. Các trò sẽ thu hoạch củ...”

“Cái gì?”

Seamus Finnigan kêu lên có vẻ phản kháng.

“Mủ, Finnigan, củ.”

Giáo sư Sprout nói.

“... và chúng cực kỳ quý, do đó không được bỏ phí. Các trò sẽ thu hoạch củ, để coi, bỏ vô mấy chai này. Mang găng tay da rồng vô, kéo củ u còn đặc sẽ gây ra mấy chuyện quái quỷ cho da đó.”

Vắt mấy củ củ u quả thực là gớm guốc, nhưng mà cũng thấy “đã” một cách lạ lùng. Mỗi khi một củ u bị bóp vỡ, một đồng dịch vàng xanh đặc sệt phọt ra, ngửi nồng nặc mùi xăng dầu. Tụi nhỏ cho củ u vào đồng chai mà giáo sư Sprout đã chỉ, và cuối buổi học tụi nó đã thu hoạch cả mấy lít.

Giáo sư Sprout vừa nói vừa đẩy cái chai cuối cùng lại bằng một cái nút bần:

“Bà Pomfrey sẽ mừng lắm đây. Củ củ u là một phương thuốc tuyệt vời để chữa các thể mụn trứng cá bất trị. Có thể ngăn bọn sinh viên khỏi phải xài tới mấy phương pháp liều mạng để tiêu mụn.”

Hannah Abbott – một học sinh nhà Hufflepuff, nói, giọng thầm thì:

“Giống như Eloise Midgen tội nghiệp đó. Nó đã thử nghiền mấy cái mụn của nó.”

Giáo sư Sprout lắc đầu:

“Con bé ngu ngốc. Hên là bà Pomfrey đã sửa mũi lại cho nó rồi.”

Một tiếng chuông vang vọng từ hướng lâu đài, vượt qua những trảng đất ẩm, báo hiệu đã hết giờ học, và lớp học tản ra; Tụi nhà Hufflepuff trèo lên những bậc thang bằng đá để đến lớp Biển; trong khi bọn nhà Gryffindor đâm đầu về hướng khác, xuôi con đường dốc, xuống cái chòi gỗ của lão Hagrid bên bìa khu rừng Cấm.

Lão Hagrid đứng bên ngoài căn chòi, một tay nắm cái vòng đeo cổ của con chó săn đen khổng lồ - con Fang. Dưới chân lão, nằm trên đất, là nhiều cái thùng gỗ thừa, và con Fang cứ rên rĩ, vùng vẫy trong dây buộc cổ, có vẻ như chăm hăm muốn xem xét cho kỹ càng bên trong cái thùng. Khi tụi nó kéo lại gần, một tiếng ràn rạt kỳ quái đập vào tai, đệm bằng những âm thanh nghe như mấy tiếng nổ nho nhỏ.

Lão Hagrid toét miệng cười với Harry, Ron và Hermione :

“Chào! Nãy giờ chờ tụi Slytherin ở đây, tụi nó không muốn bỏ lỡ vụ này đâu – Quái Tôm Đuôi Nổ !”

Ron kêu lên:

“Bác nói gì?”

Harry trở mấy cái thùng gỗ thừa.

Lavender kêu ré lên, nhảy lùi ra sau:

“Í ẹ!”

“Í ẹ” đúng là tóm tắt được toàn bộ cảm tưởng của Harry về bọn Quái Tôm Đuôi Nổ . Chúng trông giống như những con tôm hùm không vỏ, biến dạng, nhọt nhọt khủng khiếp và nhầy nhụa, với những cái cẳng túa ra từ những chỗ kỳ quái và những cái đầu vô hình. Có khoảng một trăm con trong mỗi thùng, mỗi con dài khoảng mười lăm phân, bò chổng lên nhau, bung mình một cách mò mẫm vào các cạnh thùng. Chúng bốc mùi cá sinh nồng nặc. Thỉnh thoảng, vài ba tia lửa tóe ra từ đuôi một con Quái tôm, và với một tiếng ‘phụt’ nhỏ, con vật bắn mình tới trước được cả chục phân.

Lão Hagrid nói đầy tự hào:

“Mới nở đó. Các cháu có thể tự nuôi chúng. Tuy nhiên cũng phải chuẩn bị một chút.”

“Mắc gì tụi này lại muốn nuôi chúng chứ?”

Một giọng lạnh lùng cất lên.

Bọn nhà Slytherin đã tới, và người nói là Draco Malfoy . Crabbe và Goyle đang cười khúc khích tán thưởng từng lời của nó.

Lão Hagrid trông có vẻ như cứng người lại trước câu hỏi đó.

Malfoy tiếp:

“Ý tôi là, tụi nó làm được gì? Ý nghĩa gì cái bọn ấy chứ?”

Lão Hagrid há miệng, vẻ suy nghĩ khó nhọc. Ngưng vài giây, rồi lão nói cộc cằn:

“Đó là cho bài sau, Malfoy . Bữa nay cho tụi nó ăn thôi. Bây giờ, các trò sẽ cho chúng thử mấy món khác nhau. Tôi chưa bao giờ nuôi, không chắc chúng thích cái gì... Có ít trứng, gan ếch, một chút rắn cỏ... cứ thử cho tụi nó mỗi thứ một chút.”

“Đầu tiên là mủ, giờ là cái này.” Seamus càu nhàu .

Chẳng có gì ngoài tình cảm sâu xa đối với lão Hagrid đã khiến Harry, Ron và Hermione bốc lấy vài nắm gan ếch vụn, thả vô trong thùng để nhử tụi Quái Tôm Đuôi Nổ . Harry không thể không nghi ngờ rằng tất cả những động tác này là vô nghĩa, bởi vì mấy con quái tôm này dường như không có mồm.

Sau khoảng mười phút, chợt Dean Thomas kêu lên:

“Úi da! Nó cắn tôi!”

Lão Hagrid vội vàng chạy lại, nhìn lo lắng.

Dean vừa nói, giọng giận dữ, vừa chỉ cho lão Hagrid thấy vết phỏng trên bàn tay mình:

“Đuôi nó nổ!”

Lão Hagrid gật đầu:

“Ờ, phải, chuyện này vẫn xảy ra mỗi khi tụi nó nổ.”

Lavender lại kêu lên lần nữa:

“Ế! Bác Hagrid, cái gì nhọn nhọn trên người nó nè?”

Lão Hagrid nói, thật ầm áp:

“À, một số con có vòi nọc.”

(Lavender lập tức rút ngay tay ra khỏi cái chuồng.)

“Bác nghĩ tụi nó là mấy con đực... Mấy con cái thì có giác hút trên bụng... Bác nghĩ tụi này hút máu.”

Malfoy nói mỉa mai:

“Rồi, tao biết chắc chắn vì sao người ta cố mà giữ chúng sống rồi. Ai mà chẳng thích nuôi mấy con vừa biết đốt, biết cắn, lại biết chích!”

Hermione tóp lại ngay:

“Không phải vì tụi nó không đẹp mà nói tụi nó vô dụng! Máu rồng đó, Pháp thuật kỳ diệu đó, mà mày đâu có muốn nuôi con rồng nào chơi đâu, đúng không?”

Harry và Ron nhe răng cười với lão Hagrid, còn lão thì cười ngằm dưới hàm râu rậm. Cứ như tụi Harry, Ron và Hermione đã quá rành thì lão Hagrid không khoái gì hơn là một con rồng nhí – lão đã từng sở hữu một con trong một khoảng thời gian ngắn ngủi vào năm thứ nhất, một con rồng Na Uy loại Lưng nhô có tên là Nobert. Lão Hagrid đơn giản chỉ khoái mấy con quái vật, càng gây chết chóc càng tốt.

“Tốt, ít nhất mấy con quái tôm còn nhỏ.”

Ron nói khi tụi nó đi về lâu đài ăn trưa một tiếng đồng hồ sau đó.

Hermione cáu tiết:

“Bây giờ thì vậy, nhưng một khi bác Hagrid tìm ra được là tụi nó ăn cái gì, mình nghĩ tụi nó phải dài tới cả hai thước.”

Ron cười láu lỉnh với Hermione, nói:

“Ờ, nhưng mà đâu có sao nếu tụi nó hóa ra lại chữa được bệnh say sóng hay cái gì đó, phải không?”

Hermione hơi bực:

“Bồ biết quá rõ là mình nói vậy chỉ để cho thằng Malfoy cảm mồm thôi mà! Thật ra mình nghĩ thằng đó nói cũng đúng. Có lẽ việc nên làm nhất là khống chế cả đám mấy con ấy trước khi tụi nó tấn công tất cả chúng ta.”

Tụi nó ngồi xuống dãy bàn nhà Gryffindor và chén sườn cừu với khoai tây. Hermione ăn lẹ tới nỗi Harry và Ron phải nhìn nó chăm chăm.

Ron kêu lên:

“Ê, cái này gọi là bệnh vực quyền gia đình đó hả? Thay vì vậy, coi chừng bồ ới ra bây giờ.”

Hermione trả lời nghiêm trang, tọng đầy một miệng phòng căng toàn cọng giá.

“Không, mình chỉ muốn đến thư viện liền.”

Ron kêu lên, vẻ không tin nổi:

“Cái gì? Hermione nè, hôm nay ngày đầu đi học lại. Tụi mình còn chưa có bài tập về nhà mà!”

Hermione nhún vai và tiếp tục ngốn ngấu đồ ăn, như thể cô bé đã không ăn hết mấy ngày. Đoạn đứng phắt dậy, nói:

“Gặp lại ở bữa ăn tối!”

Và đi thật nhanh.

Khi chuông reng báo hiệu lớp học buổi chiều bắt đầu, Harry và Ron khởi hành đi tới Tháp Bắc, ở đó, tít cuối cái cầu thang xoắn chặt, một cái cầu thang xếp bằng bạc dẫn tới cánh cửa sập hình vòng cung trên trần, và căn phòng mà giáo sư Trelawney cư ngụ.

Mùi nước hoa ngọt lịm quen thuộc tỏa ra từ cái lò sưởi xộc ngay vào mũi tụi nhỏ khi chúng trồi lên ở đầu cái thang xếp. Như mọi khi, màn cửa đều khép kín; căn phòng hình tròn tằm đằm trong một thứ ánh sáng đỏ lòm mờ phát ra từ nhiều ngọn đèn, tất cả đều được che lại bằng khăn quăn với hương choàng. Harry và Ron vượt qua một đồng những ghế cao bọc vải hoa sắc sỡ và ghế nệm dài để chạt cả căn phòng, cùng nhau ngồi xuống một cái bàn tròn nhỏ xíu.

“Chào các trò.”

Giọng nói mơ hồ của giáo sư Trelawney cất lên ngay sau lưng Harry, làm nó giật nảy cả mình.

Gầy thiệt gầy với cặp mắt kiếng khổng lồ khiến cho cặp mắt trở nên quá to trên gương mặt, giáo sư Trelawney nhìn sẫm soi Harry với một vẻ mặt bi thảm mà cô luôn luôn đeo theo mỗi khi gặp Harry. Khối đồ sộ những vòng tay, chuỗi hạt, vòng đeo, như thường lệ sáng lấp lóa trên mình giáo sư trong ánh lửa lò sưởi.

Cô nói với Harry, giọng thê lương:

“Con đang lo lắng, cưng à. Nội nhãn của ta nhìn xuyên qua gương mặt can đảm của con, thấy tận bên trong nội tâm đang xáo trộn. Và ta rất đau buồn phải nói với con rằng, những

điều khiến con lo lắng không phải là không có căn cứ. Ta thấy trước mặt con sẽ là một giai đoạn khó khăn, than ôi... khó khăn nhất... Ta e rằng điều con sợ sẽ xảy đến thật... và có thể đến sớm hơn là con nghĩ...”

Giọng cô hạ xuống gần như là thì thầm. Ron đảo mắt nhìn Harry. Harry nhìn lại nó lạnh lùng. Giáo sư Trelawney quét ngang hai đứa và đến ngồi trong một cái ghế bành có tay dựa đặt trước lò sưởi, đối diện với cả lớp. Lavender Brown và Parvati Patil, vốn rất ái mộ giáo sư Trelawney, ngồi trên mấy cái ghế nệm dài sát ngay bên cô.

Giáo sư Trelawney cất lời:

“Các con yêu quý, đã tới lúc chúng ta xem xét các vì sao. Chuyển động của các hành tinh cùng những điềm báo bí ẩn của chúng chỉ bộc lộ ra cho những ai hiểu được các bước đi của vũ điệu thiên hà. Định mệnh của con người có thể giải mã bằng những tia sáng của hành tinh, chúng trộn lẫn nhau...”

Nhưng ý nghĩ của Harry đã trôi dạt rồi. Ngọn lửa tắm nước hoa luôn luôn làm nó thấy buồn ngủ và mụ mị, và những bài nói dông dài của giáo sư Trelawney về tiên tri chưa bao giờ thu hút được nó, mặc dù nó cũng không thể không nghĩ tới lời cô vừa nói với nó lúc nãy: “Ta e rằng điều con sợ sắp xảy đến thật.”

Nhưng Hermione nói đúng, Harry cau kính nghĩ thầm, giáo sư Trelawney đúng là một mụ già lừa bịp. Hiện thời nó chẳng thấy lo sợ điều gì cả... đúng rồi, nếu không tính đến chuyện nó hơi sợ rằng có thể chú Sirius đã bị bắt... nhưng giáo sư Trelawney mà biết cái gì? Nó đã đưa ra một kết luận từ lâu rồi rằng cái trò tiên tri của cô thật ra không hơn gì chuyện đoán mò gặp hên kết hợp với một phong cách ma quái.

Dĩ nhiên, ngoại trừ lần đó vào cuối niên học, khi cô tiên đoán về Voldemort sẽ lại trở dậy... và khi Harry kể lại cho cụ Dumbledore nghe, chính cụ đã nói là cụ nghĩ rằng vụ xuất hồn đó có thể là “xịn”...

“Harry !”

Ron thì thầm.

“Cái gì?”

Harry nhìn quanh; cả lớp đang chăm chăm nhìn nó. Nó ngồi thẳng dậy. Nó đã gần như ngủ gục, đi lạc trong trạng thái bưng bưng và những ý nghĩ của nó.

Giáo sư Trelawney hơi thoáng vẻ oán giận vì Harry rõ ràng đã không thềm để tâm đến lời cô:

“Ta đang nói, cưng à, rằng con rõ ràng đã sinh ra dưới tác động xấu của sao Thần nông.”

“Sinh ra dưới ... dưới cái gì ạ? Con xin lỗi...”

“Thần Nông, cưng, Sao Thần nông.”

Giọng nói giáo sư Trelawney nghe đã rõ ràng là cáu tiết khi Harry có vẻ không tập trung trước cái tin này lắm:

“Ta đang nói rằng sao Thần Nông chắc chắn đã ở vào một vị trí đầy quyền lực trong thiên hà vào đúng lúc trò sinh ra... Mái tóc đen của trò... vóc dáng nhỏ thó của trò... những mắt mát bi thảm trong đời khi còn nhỏ... Ta nghĩ ta đúng khi nói rằng, con ạ, con đã sinh ra giữa mùa đông?”

Harry đáp:

“Không, con sinh tháng Bảy.”

Ron vội vàng chuyển tiếng cười to của mình thành một cái ho khan.

Nửa giờ sau, mỗi đứa trong lớp được phát một cái biểu đồ hình tròn phức tạp, và chúng cố mà điền đủ vị trí của các hành tinh vào thời điểm chúng sinh ra đời. Thật là một công việc buồn tẻ, đòi hỏi phải tra bảng niên biểu và tính các góc quá nhiều.

Sau một hồi, Harry nói, trán cau cau ngó xuống miếng giấy da của nó:

“Mình có tới hai cái sao Hải Vương ở đây, vậy là không đúng rồi, phải không?”

Ron bắt chước cách thì thào bí ẩn của giáo sư Trelawney :

“Ààà... Khi hai ngôi sao Hải Vương cùng xuất hiện trên bầu trời, thì Harry à, đó chắc chắn của một thằng nhỏ con đeo mắt kiếng sắp ra đời...”

Seamus và Dean đang làm bài gần đó, cười thật lớn, tuy không lớn đến mức át được tiếng kêu đầy phấn khích của Lavender Brown:

“Ôi, thưa giáo sư, hãy nhìn coi nè! Con nghĩ con có một ngôi sao không định hướng! Ôi đó là sao gì vậy, thưa giáo sư?”

Giáo sư Trelawney vừa ngó xuống tấm biểu đồ vừa đáp:

“Đó là sao Uranus, cưng à.”

Ron hỏi:

“Con dòm cái sao Uranus một cái có được không?”

Thật là xui xẻo, giáo sư Trelawney nghe thấy, và có lẽ vì vậy mà cuối buổi học, cô cho tụi nó một đồng nhiều thật nhiều bài tập về nhà.

Cô nói cấm cản, nghe lại giống giáo sư McGonagall nhiều hơn là giống cô hàng ngày vốn nhẹ nhàng, mơ màng:

“Một bản phân tích chi tiết về việc cách vận động của thiên hà sẽ ảnh hưởng tới các trò trong tháng tới ra sao, nhớ đối chiếu biểu đồ của chính các trò. Ta muốn thứ Hai tới phải nộp bài rồi đó, đừng có viện cớ này nọ!”

“Bà già dở hơi tội nghiệp. Bài này phải mất hết hai ngày cuối tuần, sẽ...”

Ron nói cay đắng khi nhập vào đám đông đi xuống cầu thang, trở về Đại sảnh và ăn tối.

Hermione đã bắt kịp tụi nó, vui vẻ nói:

“Nhiều bài tập quá hả? Giáo sư Vector không cho tụi này bài nào!”

Ron quạu quọ:

“Tốt, hoan hô giáo sư Vector.”

Tụi nó tới được tiền sảnh, lúc đó đã đặc người đứng sắp hàng chờ ăn tối. Tụi nhỏ vừa mới nhập vào cuối hàng thì một giọng nói oang oang vang lên phía sau:

“Weasley ! Ê, Weasley !”

Harry, Ron và Hermione quay lại. Malfoy, Crabbe, Goyle đang đứng đó, đứa nào đứa nấy trông đều có vẻ đang khoái chí chuyện gì đó.

Ron nói cộc lốc.

“Gì?”

“Ba mày trên báo nè, Weasley !”

Malfoy nói, tay khua một tờ Nhật báo Tiên tri. Nó nói rất to, sao cho tất cả cái tiền sảnh đông nghịt này phải nghe thấy.

“Nghe đây!”

THÊM NHỮNG SAI LẦM Ở BỘ PHÁP THUẬT

Có vẻ như những rắc rối ở Bộ Pháp Thuật vẫn chưa đến hồi kết thúc, Rita Skeeter – đặc phái viên của bốn báo, cho biết.

Vừa mới bị khiển trách vì việc kiểm soát đám đông quá kém trong Cúp Quidditch, và vẫn chưa thể giải thích được việc mất tích của một trong những phù thủy của mình, Bộ đã lại nhúng sâu hơn vào một vụ rắc rối mới toanh ngày hôm qua, gây ra bởi trò hề của Arnold Weasley, thuộc Sở Dừng sai chế tác Muggle .

Malfoy ngẩng lên, reo to:

“Tuồng tượng nổi không, Weasley, đến tên ổng mà người ta còn không viết đúng nổi. Vậ gần như ổng là người không có giá trị gì hết rồi, phải không mày?”

Ai nấy trong tiền sảnh đều giương tai lắng nghe. Malfoy giương tờ báo lên với vẻ điệu dàng và đọc tiếp:

Arnold Weasley, người đã từng bị phạt vì đã sở hữu một chiếc xe bay cách đây hai năm, hôm qua lại vừa mới dính vào một cuộc ẩu đả với những người Muggle giữ gìn pháp luật (“Cảnh sát”) vì chuyện mấy cái thùng rác cực kỳ hiệu chiến. Ông Weasley trước đó hình như đã vội chạy đến hỗ trợ cho Moody Mắt-Điên, một cựu thần Ánh Sáng lớn tuổi của Bộ, đã về hưu khi không còn phân biệt nổi giữa một cái bắt tay lương thiện với một vụ mưu sát. Ngay khi đến ngôi nhà được canh gác nặng nề của ông Moody, ông Weasley đã phát hiện ra, không có gì ngạc nhiên, rằng ông Moody một lần nữa đã dựng nên báo động giả. Ông Weasley buộc phải chỉnh lại vài ký ức trước khi thoát được khỏi đám cảnh sát, nhưng ông

đã từ chối trả lời các câu hỏi của Nhật báo Tiên tri về việc vì sao ông lại lôi Bộ vào một màn thiếu phẩm cách và xấu hổ đến như vậy.

Malfoy nói, lật tờ báo và giờ lên:

“Có hình nữa nè, Weasley ! Một tấm hình chụp ba má mày đứng bên ngoài căn nhà, nếu mày gọi đó là cái nhà! Má mày mà giảm được vài ký thì bả mừng lắm, phải không mày?”

Ron run bắn lên vì giận dữ. Mọi người đều đang nhìn nó chằm chằm.

Harry nói:

“Đồ nhãi Malfoy ! Đi thôi, Ron...”

Malfoy cười nhạo:

“Ồ, mày ở nhà nó hè vừa rồi phải không Potter? Kể tao nghe coi, phải má nó mập như heo không, hay chỉ tại cái hình thôi?”

Cả Harry và Hermione cùng nắm lấy đuôi áo Ron để ngăn nó nhảy xổ vào Malfoy . Harry nói:

“Mày biết má mày làm sao không Malfoy ? Cái vẻ mặt của bả như thể có nguyên một đồng phân ngay dưới mũi bả vậy. Bộ lúc nào trông bả cũng vậy, hay chỉ vì lúc đó có mày bên cạnh?”

Bộ mặt nhợt nhạt của Malfoy hơi ửng đỏ:

“Đừng có liều mạng xúc phạm má tao, Potter.”

“Câm cái mồm heo của mày lại đi!”

Harry nói và quay đi.

BANG!

Nhiều người thét lên. Harry cảm thấy có vật gì trắng lóa, nóng bỏng lướt ngang mặt nó. Nó thò tay vào túi áo tìm cây đũa phép, nhưng trước khi sờ thấy cây đũa, nó nghe thêm một tiếng BANG thứ hai, và một tiếng gầm vang dội cả tiền sảnh.

“Ồ KHÔNG, KHÔNG ĐÂU, CẬU NHỎ!”

Harry xoay ngang. Giáo sư Moody đang khập khiễng bước xuống trên cái cầu thang đá cẩm thạch. Cây đũa phép của ông chồm ra ngoài và đang chĩa thẳng vào một con chồn hương trắng toát, nó đứng run rẩy trên sàn lát đá, đúng ngay chỗ Malfoy vừa mới đứng.

Một sự im lặng kinh hoàng trong tiền sảnh. Không ai, trừ Moody, dám nhúc nhích đến một bước cơ. Moody quay qua nhìn Harry, hay ít nhất, con mắt bình thường của ông nhìn Harry, còn con mắt kia đang nhìn ra phía sau gáy ông.

“Nó đánh trò hả?”

Moody gầm gừ. Giọng ông trầm và nhỏ.

“Không, sém thôi ạ!”

Chợt Moody hét lên:

“ĐỂ YÊN ĐÓ!”

Harry ngơ ngác hỏi:

“Để... cái gì?”

“Không phải trò... thằng kia!”

Moody gầm lên, hất ngón tay cái qua vai, chỉ về hướng Crabbe, thằng này đã gần như hóa đá, tính nhặt con chồn hương lên. Có vẻ như con mắt đảo tròn của Moody có thể phép thuật và có thể nhìn ra phía sau lưng.

Moody bắt đầu bước khập khiễng về phía Crabbe, Goyle và con chồn hương, con này kêu lên the thé rồi bỏ chạy về hướng hầm ngục.

Moody gầm lên:

“Ta không nghĩ vậy đâu!”

Rồi chĩa cây đũa phép vào con chồn hương lần nữa. Con chồn bay lên trời chừng ba mét, rơi xuống sàn cái “bịch”, rồi lại nảy lên một lần nữa.

“Ta không thích cái trò tấn công khi người ta quay lưng đi.”

Moody gừ gào trong khi con chồn hương nảy lên càng lúc càng cao, kêu thét lên vì đau đớn:

“Làm toàn việc thối ta, hèn hạ, cặn bã...”

Con chồn hương bay vèo trong không trung, chân và đuôi quơ quào bất lực.

“Đừng – có – bao – giờ - làm – vậy – nữa – nghe – chưa!”

Moody nhấn từng chữ trong khi con chồn hương rơi ịch xuống sàn đá rồi lại nảy lên thềm.

Chợt một giọng nói sừng sốt vang lên:

“Giáo sư Moody!”

Giáo sư McGonagall đang bước xuống trên chiếc cầu thang đá, tay bà đầy những sách.

“Chào giáo sư McGonagall.”

Moody vừa nói, giọng bình tĩnh, vừa làm cho con chồn nảy lên cao hơn.

“Anh... anh làm gì đó?”

Giáo sư McGonagall hỏi, mắt bà dõi theo con chồn hương nảy lên nảy xuống trong không khí.

“Dạ.” Moody đáp.

Giáo sư McGonagall thét lên, chồng sách rút khỏi tay bà:

“Dạy... Anh Moody, bộ đó là học trò sao?”

“Đúng.”

“Không!”

Giáo sư McGonagall hét to, vừa chạy vội xuống thang, vừa rút ra cây đũa phép. Một lúc sau kèm theo một tiếng nổ “bụp”, Malfoy hiện ra trở lại, nằm thành một đồng trên sàn, mớ tóc vàng óng chệp nhẹ phủ đầy gương mặt bây giờ đã đỏ kè. Nó gượng đứng lên, cau có.

Giáo sư McGonagall nói yếu ớt:

“Anh Moody, tội tôi không bao giờ lấy phép Biển làm hình phạt cả! Chắc giáo sư Dumbledore có nói với anh điều đó chứ?”

Moody vừa đáp vừa gãi cằm ơ hờ:

“Hình như có nói... ừ. Nhưng thiết nghĩ một cú sốc tốt đúng lúc...”

“Tội tôi dùng phạt cấm túc, Moody ! Hoặc nói với giáo viên chủ nhiệm Nhà của đứa học trò phạm lỗi.”

Moody nói, nhìn chằm chằm Malfoy đầy ghét bỏ:

“Kỳ sau tôi sẽ làm vậy.”

Malfoy, ngược đôi mắt xanh nhợt vẫn còn ngấn nước mắt vì đau và nhục lên nhìn Moody với vẻ hiểm ác, miệng lẩm bẩm điều gì đó mà nghe được chắc chắn nhất là từ “ba tao”.

“Ồ, vậy á?”

Moody nói lặng lẽ, khập khiễng đi tới vài bước, tiếng lạch cạch của cái chân gỗ vang lên trong tiền sảnh:

“Ừ, nhóc, ta biết ba mi từ xưa... Chắc mi nói với ông là Moody đang theo sát con trai ông... mi cứ méc là ta nói vậy đi... Còn bây giờ, giáo viên chủ nhiệm Nhà của mi là thầy Snape phải không hả?”

“Đúng!” Malfoy phẫn uất, đáp.

Moody gầm gừ:

“Lại thêm một bạn cũ... Ta đã đợi có ngày được tán dóc với ông bạn giá Snape ... Nào, nhóc...”

Và ông xốc nách Malfoy, đẩy nó đi về hướng hầm ngục.

Giáo sư McGonagall nhìn theo họ chăm chăm một cách lo âu mất một lúc, rồi bà vẩy cây đũa phép vào đồng sách rơi, làm chúng bay vút lên trở lại vào cánh tay bà.

Vài phút sau đó, khi đã ngồi vào bàn nhà Gryffindor, vây quanh là tiếng bàn tán đầy hào hứng về chuyện vừa mới xảy ra. Ron lặng lẽ nói với Harry và Hermione :

“Đừng có nói chuyện với mình!”

Hermione ngạc nhiên, hỏi:

“Sao không?”

“Tại mình muốn gắn nó vào trong bộ nhớ của mình mãi mãi.”

Ron nói, mắt nhắm lại và một vẻ hưng phấn hiện lên trên mặt nó:

“Draco Malfoy, cái con chồn hương nầy tung tung kỳ lạ...”

Harry và Hermione cùng cười ha ha, và Hermione bắt đầu phân phối món thịt bò hầm vào đĩa từng đĩa. Cô bé nói:

“Ổng dám làm thằng Malfoy bị thương thật chứ! Còn hên là có giáo sư McGonagall ngăn lại...”

Ron hét lên giận dữ, mắt trợn trừng, cúi gập người:

“Hermione! Bỏ đang làm hỏng giây phút đẹp nhất của đời mình!”

Hermione gây ra một âm thanh nóng nảy và lại bắt đầu ăn hết ga.

Harry nhìn cô bé:

“Đừng có nói với mình là bỏ sắp đi thư viện tối nay đó nhé!”

Hermione nói chắc nịch:

“Đi chứ! Cả đồng việc phải làm.”

“Nhưng bỏ nói giáo sư Vector...”

“Không phải bài tập.”

Hermione đáp. Chỉ trong vòng năm phút, cô bé đã vét sạch cái đĩa của mình và đi mất. Cô vừa mới đi là Fred Weasley vào thế chỗ ngay. Nó nói:

“Trời, Moody! Ổng ngẫu cỡ nào?”

“Quá cỡ ngẫu!” George nói, kéo ghế ngồi xuống đối diện Fred.

“Siêu ngẫu!” Lee Jordan, bạn thân của hai đứa sinh đôi, vừa nói vừa trườn xuống ngồi kế bên George. Nó thông báo với Harry và Ron:

“Chiều nay tại này có giờ của thầy.”

Harry háo hức:

“Buổi học ra sao?”

Fred, George và Lee trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Chưa từng học buổi nào giống vậy.” Fred nói.

“Thầy rành lắm, nhỏ ơi!” Lee nói.

“Rành cái gì?” Ron chồm người ra trước, hỏi.

“Rành làm cái đó thì phải làm ra sao.” George nói đầy ẩn tượng.

“Làm cái gì?” Harry nói

“Chống lại Nghệ thuật Hắc ám.” Fred đáp

“Cái gì ổng cũng nếm mùi hết rồi.” George thêm vào.

“Tuyệt cú!” Lee nói.

Ron lục trong túi ra cái thời khóa biểu:

“Tới thứ năm tụi này mới có giờ thầy!” Nó thất vọng, nói.

CHƯƠNG XIV: NHỮNG LỜI NGUYỄN KHÔNG THỂ THA THỨ

Hai ngày sau đó trôi qua không có chuyện gì đáng kể, nếu không tính tới vụ Neville nung chảy mất cái vạc thứ sáu của nó trong giờ Độc dược. Giáo sư Snape, dường như đã đạt tới một trình độ hận thù mới sau một mùa hè, bắt Neville phạt cầm túc, và Neville trở về từ buổi phạt trong tình trạng suy sụp thần kinh, do bị bắt mọi ruột cả một thùng tô nô đầy cóc có sừng.

Ron nói với Harry khi tụi nó đứng ngó Hermione đang chỉ cho Neville cách dùng bùa Cọ rửa để chùi sạch mớ ruột cóc bám trong móng tay:

“Bồ có biết tại sao thầy Snape lại điên cuồng vậy không?”

“Biết. Tại thầy Moody.” Harry đáp.

Chuyện mà ai ai cũng biết là thầy Snape thật lòng muốn được dạy môn Nghệ thuật Hắc ám, và giờ thì thầy đã thất bại trong cuộc chạy đua cho năm thứ tư. Thầy Snape ghét tất cả các giáo viên dạy môn Nghệ thuật Hắc ám trước đó, và để lộ sự ghét bỏ đó ra cho biết. Nhưng thật đáng ngạc nhiên, thầy có vẻ thận trọng khi biểu lộ sự oán thù với Moody Mắt-Điên. Quả thực, lần nào Harry thấy hai người đó ở cạnh nhau – trong giờ ăn, hay trong hành lang – nó đều có cảm tưởng rõ ràng là thầy Snape tránh nhìn vào mắt Moody, dù là con mắt thường hay là con mắt phép.

Harry trầm ngâm:

“Bồ biết không, mình nghĩ là thầy Snape hơi ón thầy Moody.”

Ron nói, mắt mơ màng:

“Thử tưởng tượng thầy Moody biến thầy Snape thành con cóc có sừng hả, rồi tung ống lên vòng vòng quanh cái hầm của ống...”

Bọn học trò năm tư nhà Gryffindor quá trông chờ buổi học đầu tiên của thầy Moody, đến nỗi vào thứ Năm, tụi nó kéo tới lớp thật sớm từ giờ ăn trưa, xếp thành hàng trước phòng học trước khi chuông reng. Người duy nhất không có ở đó là Hermione, cô bé chỉ quay về vừa sít giờ vào học.

“Nãy giờ ở...”

“Thư viện.” Harry kết thúc câu nói giùm Hermione : “Nào, lẹ lẹ giùm đi, không là không có chỗ ngon mà ngồi..”

Ba đứa vội vã chiếm ba cái ghế ngay trước bàn giáo viên, lấy ra cuốn: Thế lực Hắc Ám – Hướng dẫn tự vệ, và chờ, yên lặng một cách bất thường. Chẳng bao lâu sau, tụi nó nghe tiếng bước chân lạch cạch không lẫn vào đâu được của thầy Moody dọc hành lang, rồi thầy bước vào lớp, nhìn vừa lạ lùng vừa đáng sợ hơn bao giờ hết. Và tụi nó vừa mới thấy một bàn chân gỗ đầy móng vuốt của thầy thò ra dưới vạt áo chùng.

Vừa đi lộp cộp về bàn và ngồi xuống, thầy vừa gầm gừ:

“Mấy trò đẹp cái đó qua một bên. Mấy cuốn sách đó... Không cần tới đâu.”

Túi nhỏ bỏ sách vô lại trong cặp. Ron trông phẫn khích ra mặt.

Thầy Moody lấy ra một tờ danh sách, lắc cho cái bờm tóc muối tiêu rũ ra khỏi khuôn mặt méo mó và đầy thẹo, rồi bắt đầu điểm danh. Con mắt bình thường của thầy từ từ dò theo danh sách, trong khi con mắt phép cứ xoay vòng vòng, dán chặt vào từng đứa học trò mỗi khi nó trả lời.

“Rồi xong.” Thầy nói, khi đưa cuối cùng hô có mặt.

“Tôi có nhận được thư của thầy Lupin về lớp này. Có vẻ như các trò đã có kiến thức khá hoàn thiện về cách xử lý mấy sinh vật Hắc ám... Các trò đã biết xử tụi Ông Kẹ, ma đầm lầy, thủy quái, ma da, và cả người sói, đúng không?”

Cả lớp rào rào đồng ý.

“Nhưng các trò còn kém – rất kém – trong việc xử lý mấy lời nguyền. Cho nên tôi tới đây là để nâng các trò lên trình độ tiêu chuẩn những gì mà các phù thủy có thể làm với nhau. Tôi có được một năm để dạy các trò cách đối phó với Hắc ám..”

Ron thốt lên:

“Sao, thầy không ở lại à?”

Con mắt phép của thầy Moody đảo vòng, chăm chăm nhìn Ron. Ron trông đã cực kỳ khiếp vía. Nhưng một lát sau, thầy Moody mỉm cười – lần đầu tiên Harry thấy thầy làm như vậy. Hậu quả là gương mặt chằng chịt thẹo của thầy trông càng co rúm và vằn vẹo chưa từng thấy, nhưng tuy vậy, nhìn thấy thầy làm một việc thân thiện như nụ cười vừa nãy cũng là hay lắm rồi. Ron thật là nhẹ cả người.

“Trò là con trai của Arthur Weasley, hả? Cha trò đã kéo tôi ra khỏi một vụ kẹt cách đây mấy hôm... Ừ, tôi chỉ ở lại đây một năm. Sự giúp đỡ đặc biệt dành cho cụ Dumbledore ... Một năm, rồi trở lại đời sống hưu lặng lẽ của mình.”

Thầy Moody cười khô khan, rồi vỗ hai bàn tay gân guốc vào nhau:

“Rồi... vào vấn đề. Những lời nguyền. Lời nguyền có nhiều dạng, nhiều mức độ mạnh yếu. Hiện nay, theo Bộ Pháp Thuật, tôi chỉ nên dạy cho các trò cách phản nguyền và dừng ở đó thôi. Bộ cho là tôi không nên diễn cho các trò coi những lời nguyền Hắc ám bất hợp pháp, cho đến khi các trò lên năm thứ sáu. Bộ cho là tới chừng đó các trò mới đủ lớn để mà đối phó với chuyện đó. Nhưng giáo sư Dumbledore có một cái nhìn cao hơn về thần kinh các trò, cụ nghĩ rằng các trò có thể đối đầu được, và tôi cũng nói, các trò càng sớm biết được mình phải đương đầu với cái gì càng tốt chừng nấy. Nhưng làm sao có thể tự vệ, chống lại một cái gì đó trong khi các trò chưa thấy mặt mũi nó bao giờ? Một phù thủy sắp tung một lời nguyền bất hợp pháp vào trò sẽ không bao giờ nói cho trò biết người ấy sắp làm gì. Vì ấy sẽ không làm việc ấy một cách dễ thương, lịch lãm với cái mặt trò. Do đó, các trò cần được chuẩn bị. Các trò cần cảnh giác và thận trọng. Trò cần bỏ cái đó qua một bên, thưa cô Brown, trong lúc tôi đang nói.”

Lavender giật bản mình, và đỏ bừng mặt. Nó đang cho Parvati coi nguyên lá số tử vi của mình trong học bàn. Rõ ràng là con mắt thần của Moody có thể nhìn xuyên qua gỗ đặc, cũng như có thể nhìn thấu ra sau lưng.

“Vây... có ai trong các trò biết những lời nguyên nào bị luật phù thủy phạt nặng nhất không?”

Mấy cánh tay nhập ngừng đưa lên, có cả tay Ron và Hermione . Moody chỉ vào Ron, mặc dù con mắt phép của thầy vẫn dán vào Lavender .

Ron ngập ngừng:

“Ơ... Ba có kể cho con nghe về một... Cái đó có phải kêu là lời nguyên Độc tài không, hay cái gì ạ?”

“À, phải.” Thầy Moody tán đồng. “Ba trò chắc là phải biết rõ lời nguyên đó rồi. Có lần đã gây cho Bộ cả đồng rắc rối, cái lời nguyên Độc đoán đó.”

Thầy Moody nặng nề bước đi khắp khiêng, mở cái ngăn kéo bàn, lấy ra một cái hũ thủy tinh. Ba con nhện đen bụi xự đang hấp tấp chạy vòng quanh bên trong. Harry cảm thấy Ron hơi thụt lại ngồi sát vào nó – Ron vẫn ghét nhện nhện.

Thầy Moody thò tay vào trong hũ, bắt ra một con nhện, bỏ nó vô trong lòng bàn tay để cả lớp đều trông thấy. Rồi thầy chìa cây đũa phép vào con nhện và lẩm nhẩm:

“Độc đoán!”

Con nhện nhảy khỏi bàn tay thầy Moody trên một sợi tơ và bắt đầu đánh mình tới trước, ra sau như thể đang ở trên một cái xà đu. Nó duỗi những cái chân ra một cách cứng nhắc, rồi quật ngược ra sau, làm đứt sợi tơ, và đập xuống mặt bàn, ở đó nó bắt đầu nhào lộn trên mấy cặp chân theo vòng tròn. Thầy Moody vẩy mạnh cây đũa phép, và con nhện đứng lên trên hai chân sau, bắt đầu thực hiện cái mà không thể nhằm vào đâu được là một bài nhảy dậm chân.

Mọi người cười ha ha – tất cả mọi người, ngoại trừ Moody .

Thầy gầm lên:

“Bộ các trò thấy vui lắm hả? Các trò cũng thích, phải không, nếu tôi làm điều đó với chính các trò?”

Tiếng cười tắt lịm ngay lập tức.

Con nhện cuộc người tròn vo và bắt đầu lăn qua lăn lại. Thầy Moody lặng lẽ nói:

“Kiểm soát toàn bộ. Tôi có thể làm cho nó nhảy ra ngoài cửa sổ, tự nhấn chìm mình, tự ném mình xuống cổ họng của mấy trò...”

Ron bắt giắc rùng mình một cái.

“Nhiều năm về trước, đã có nhiều nam, nữ phù thủy bị điều khiển bằng lời nguyên Độc đoán.”

Harry biết thầy Moody đang nói về những ngày mà Voldemort thôn tính toàn bộ quyền lực.

“Có việc cho Bộ làm, họ phải cố lọc ra ai đã hành động là do bị ép buộc, và ai đã hành động tự do theo ý muốn của mình... Có thể chống lại lời nguyền Độc đoán, và tôi sẽ dạy các trò cách làm, nhưng nó đòi hỏi một cá tính mạnh thật sự, và điều đó không phải ai cũng có. Tốt nhất là hãy tránh đụng phải lời nguyền đó nếu có thể tránh được. PHẢI THƯỜNG XUYÊN CẢNH GIÁC!”

Thầy gầm lên, và cả lớp giật bắn mình.

Thầy Moody nhặt con nhện nhào lộn lên và ném nó trở vào trong cái hũ.

“Còn ai biết lời nguyền nào khác? Một lời nguyền bất hợp pháp khác?”

Bàn tay Hermione lại phóng vèo lên không, và Harry hơi ngạc nhiên thấy cánh tay Neville cũng vậy. Lớp học duy nhất mà Neville thường hay xung phong là Được thảo học, đó là môn học dễ dàng nhất đối với nó. Neville có vẻ cũng ngạc nhiên về sự táo bạo của chính mình.

“Sao? “ thầy Moody nói, con mắt phép của thầy đảo về dán lên Neville .

Neville nói nhỏ xíu nhưng rành mạch:

“Có một lời nguyền... lời nguyền Hành hạ.”

Thầy Moody nhìn Neville chăm chú, lần này bằng cả hai con mắt:

“Tên con là Longbottom.”

Rồi con mắt phép của thầy xà xuống dò cuốn sổ lại lần nữa.

Neville căng thẳng gật đầu, nhưng thầy Moody không hỏi gì thêm. Quay lưng lại trước cả lớp, thầy thò tay vào hũ lấy ra con nhện kế tiếp và đặt nó lên mặt bàn. Con nhện đứng đó bất động, rõ ràng quá sợ hãi mà không dám cất bước.

“Lời nguyền hành hạ. Phải làm cho bị ra một chút cho mấy trò nắm được khái niệm.”

Thầy nói rồi chìa cây đũa phép vào con nhện, hô:

“Engorgio!” (có nghĩa là: “Phồng lên!”)

Con nhện phồng lên. Giờ đã to hơn cả một con nhện lông. Không thềm che giấu nữa, Ron đẩy cái ghế mình lùi ra sau, càng xa cái bàn của thầy Moody càng tốt.

Thầy Moody giơ đũa lên lần nữa, chìa vào con nhện, và thì thào:

“Crucio!” (Có nghĩa là: “Tra tấn!”)

Ngay lập tức, mấy ái căng con nhện quắp chặt vào thân, nó lặn lộn và bắt đầu co giật hãi hùng, đáng từ bên này sang bên kia. Không có âm thanh nào phát ra từ con nhện, nhưng Harry chắc rằng nếu con nhện có thể phát ra tiếng kêu, thì tiếng đó ắt phải là tiếng la hét. Thầy Moody không dời cây đũa phép đi, và con nhện bắt đầu run lắc, co giật càng lúc càng dữ dội.

Hermione kêu the thé:

“Ngừng lại!”

Harry quay sang nhìn Hermione. Cô bé đang nhìn, nhưng không phải nhìn con nhện, mà là Neville; và Harry, dõi theo mắt Hermione, thấy hai bàn tay Neville bấu chặt lên cái bàn đằng trước, những lòng tay trắng bệch, mắt nó mở trừng đầy kinh hoàng.

Thầy Moody giơ cây đũa phép. Mấy cái chân nhện duỗi ra, nhưng rồi nó lại tiếp tục co giật.

“Reducio!” (Có nghĩa là: “Teo lại!”)

Thầy Moody thì thào, và con nhện teo về đúng kích thước. Thầy thả nó vào lại trong hũ, nói êm ái:

“Đau đớn. Chẳng cần đồ kẹp móng hay dao, các trò cũng có thể hành hạ ai đó được nếu thực hiện lời nguyện Hành hạ... Đây cũng là một lời nguyện khá phổ biến một thời.”

“Rồi... còn ai biết cái gì khác không?”

Harry nhìn quanh. Cứ nhìn mắt mọi người, nó cũng đoán ra tất cả đều đang đoán xem cái gì sẽ xảy ra cho con nhện cuối cùng. Cánh tay Hermione khẽ lắc, rồi, cô bé giơ lên trời, lần thứ ba.

“Sao?”

Thầy Moody nhìn cô bé.

Hermione thì thầm:

“Avada Kedavra.”

Vài đứa trong lớp khó chịu nhìn Hermione, trong đó có Ron.

Thầy Moody nói, một nụ cười nhẹ vắn cái miệng thầy méo xệch:

“A! Vâng, cái cuối cùng và là cái xấu nhất. Avada Kedavra – lời nguyện Giết chóc.”

Thầy thò cây đũa phép vào trong cái hũ thủy tinh, và dường như cũng biết là chuyện gì sắp xảy ra, con nhện nhện thứ ba cuống cuồng chạy như điên quanh đáy hũ, cố lẩn cho được mấy ngón tay của thầy Moody, nhưng thầy tóm nó lại, đặt nó lên trên bàn. Con nhện lại bắt đầu chạy như phát khùng trên mặt gỗ.

Thầy Moody giơ cây đũa phép, và Harry bỗng nhiên thấy rừng mình như gặp điềm báo trước.

Thầy rống lên:

“Avada Kedavra!”

Một tia chớp xanh đến lóa mắt kèm theo một âm thanh rào rào, như thể có một cái gì đó bao la, vô hình đang bay vút trên không – con nhện ngay lập tức té ngửa ra, không vết tích,

nhưng không thể nào nhằm được, đã chết. Nhiều đứa con gái khóc thút thít, Ron té ngửa ra sau và gần như rớt xuống khỏi ghế khi con nhện trượt về phía nó.

Thầy Moody gạt con nhện chết trên bàn rơi xuống sàn rồi trầm tĩnh nói:

“Không đẹp chút nào. Không dễ chịu chút nào. Không có cả tới phần nguyên. Không cách gì ngăn được. Từ xưa tới nay chỉ có một người sống sót được với nó, và người ấy đang ngồi ngay trước mặt tôi.”

Harry cảm thấy mặt nó đỏ bừng lên khi mắt thầy Moody (cả hai con mắt) đều nhìn vào nó. Nó cảm giác mọi người chung quanh cũng nhìn nó. Harry nhìn chằm chằm vào tấm bảng trống như thể bị tấm bảng thôi miên, nhưng thực sự nó chẳng thấy gì cả...

Vậy ba mẹ nó đã chết như vậy sao... giống hệt như con nhện đó? Họ cũng chết mà không một vết tích, chết một cách không rõ ràng như vậy sao? Họ cũng đơn giản chỉ nhìn thấy tia chớp xanh và nghe tiếng cái chết đang lao tới thật nhanh, trước khi sự sống bị quét ra khỏi thân thể họ sao?

Trong suốt ba năm qua, Harry đã dừng đi dừng lại cái chết của ba má mình, kể từ khi nó phát hiện ra họ đã bị giết, kể từ khi nó phát hiện ra chuyện gì đã xảy ra đêm ấy. Đuôi Trùng phản bội chỉ chỗ ẩn náu của ba má Harry cho Voldemort, hắn đã đến tìm họ trong túp lều tranh. Harry đã tưởng tượng Voldemort đã giết ba mình trước ra sao, James Potter đã chống đỡ hắn như thế nào, trong khi ông kêu thét vợ ẵm Harry mà chạy đi... Voldemort hăm dọa Lily Potter, nói bà đứng qua một bên để hắn giết Harry ... Harry tưởng tượng ra bà đã van xin hắn giết mình thế mạng và quyết không chịu nhường che thân cho thằng con bé bỏng... và Voldemort đã giết nốt bà, trước khi chĩa cây đũa phép vô Harry ...

Harry biết rõ tất cả những chi tiết này vì nó đã nghe lại được những tiếng kêu của ba má nó, trong lúc nó chống đỡ với những tên giám ngục vào năm rồi. Đó chính là năng lực khủng khiếp của tụi giám ngục ép nạn nhân của chúng phải sống lại những ký ức đen tối nhất trong đời, làm họ chết chìm, cạn lực, trong nỗi tuyệt vọng của chính họ...

Thầy Moody lại nói, nhưng với Harry nghe như từ nơi nào xa thăm thẳm. Bằng một nỗ lực khổng lồ, nó kéo mình quay trở lại với hiện tại và lắng nghe xem thầy đang nói gì.

“Avada Kedavra là một lời nguyền cần phải có đằng sau nó một pháp thuật cao cường – các trò bây giờ có rút hết đũa phép ra, cùng chĩa vào tôi mà đọc thần chú, thì tôi ngờ rằng cùng lắm chỉ làm tôi chảy được tí máu cam. Nhưng không sao. Tôi đến đây đâu phải để dạy các trò cách thực hiện lời nguyền đó.”

“Nào, nếu không có phần nguyên, vậy tại sao tôi lại cho các trò coi nó? Bởi vì các trò phải biết về nó. Các trò phải biết cái tệ hại nhất là cái gì. Các trò không ai muốn thấy mình rơi vào hoàn cảnh phải đối mặt với nó. Vậy HÃY THƯỜNG XUYÊN CẢNH GIÁC.”

Thầy gầm lên, và cả lớp lại giật nảy mình.

“Bây giờ... ba lời nguyền kia - Avada Kedavra, Độc đoán, và Hành hạ - được gọi là những Lời nguyền Không thể Tha thứ. Chỉ cần áp dụng một trong ba lời nguyền vào một con người là lãnh đủ mãi đời trong ngục Azkaban. Đó là cái mà tôi phải dạy cho các trò chống chọi. Các trò cần được chuẩn bị. Các trò cần được trang bị. Nhưng hơn tất cả, các trò cần

thường xuyên cảnh giác, không ngừng cảnh giác. Lấy viết lông ngỗng ra nào... chép lại câu đó...”

Tụi nhỏ dành phần còn lại của tiết học để chép các ghi chú về Những Lời nguyện Không thể Tha thứ. Không ai nói gì cho tới lúc chuông reng, nhưng ngay khi thầy Moody cho lớp giải tán và rời phòng học, một dòng thác bàn tán liền bùng vỡ. Hầu hết bọn học trò đều bàn tán về những lời nguyện với vẻ sợ hãi – “Bồ thấy nó co giật không?”, “... khi thầy giết nó đó... chưa tới nửa tích tắc!”

Harry nghĩ bụng, tụi nó bàn về buổi học như là bàn về một buổi biểu diễn ngoạn mục nào đó không bằng. Nhưng nó thấy chẳng có gì là giải trí ở đây – và Hermione cũng vậy.

“Lẹ lên!” Cô bé căng thẳng nói với Harry và Ron.

Ron hỏi:

“Không phải tới cái thư viện chết tiệt đó nữa chứ?”

Hermione trả lời cộc lốc, chỉ tay vào hành lang bên:

“Không. Coi kìa, Neville !”

Neville đang đứng một mình, ngay giữa lối đi, nhìn chăm chăm vào bức tường đá đối diện, đôi mắt mở to kinh hãi như khi nó nhìn thầy Moody trình diễn lời nguyện Hành hạ.

“Neville à!” Hermione dịu dàng gọi.

Neville nhìn quanh.

“Ồ, chào.” Giọng cậu bé cao hơn ngày thường rất nhiều. “Bài học hay quá hả? Mình đang nghĩ tối nay được ăn gì, mình... mình đói gần chết, mấy bồ đói bụng không?”

“Neville, bồ không sao chứ?” Hermione hỏi.

Neville lắp bắp, giọng vẫn cao vút bất thường:

“Ồ không, mình khỏe mà, bữa ăn tối thật là thú vị... mình muốn nói bài học... tối nay ăn gì vậy?”

Ron nhìn Harry thẳng thốt.

“Neville, có gì...?”

Nhưng đằng sau lưng chúng bỗng vang lên âm thanh lốc cốc kỳ dị, và tụi nhỏ thấy giáo sư Moody đang khập khiễng tiến về phía chúng. Cả bốn đứa lặng bật, sợ hãi nhìn thầy, nhưng khi thầy cất tiếng, giọng gầm gừ của thầy nghe trầm hơn, nhẹ nhàng hơn là mọi khi chúng vẫn nghe.

Thầy nói với Neville :

“Ổn cả chứ, con trai? Sao con không lên văn phòng thầy? Đi nào... thầy trò mình làm chén trà...”

Neville nhìn càng kinh hãi trước viễn cảnh nhấm nháp trà với thầy Moody . Nó không nói được, không đi được. Thầy Moody quay con mắt phép về phía Harry :

“Trò không sao chứ hả, Potter?”

“Dạ, không,” Harry đáp, khá bướng bỉnh.

Con mắt xanh da trời của thầy Moody đảo nhẹ nhẹ trong hốc mắt khi quan sát Harry . Rồi thầy nói:

“Con cần phải biết. Có thể điều đó là tàn nhẫn, nhưng con phải biết. Không giả bộ được... thôi... đi nào, Longbottom, thầy có mấy cuốn sách mà có thể con sẽ thích.”

Neville van nài nhìn Harry, Ron và Hermione, nhưng ba đứa không nói gì, cho nên Neville không còn lựa chọn nào khác là đành để cho thầy Moody giải đi, với một bàn tay gân guốc của thầy đặt trên vai nó.

“Này là sao đây?” Ron hỏi khi nhìn theo Neville cùng thầy Moody quẹo ở góc đường.

“Không biết.” Hermione trầm ngâm đáp.

“Học thế mới là học, hả?”

Ron nói với Harry khi hai đứa đi vào Đại sảnh đường.

“Anh Fred với anh George nói đúng, phải không? THầy Moody đúng là rành công việc hả? Lúc thầy làm Avada Kedavra rồi cái cách con nhện lặn ra chết, làm cho nó nghèo thiệt đúng điệu...”

Nhưng Ron thột nhiên im bặt đi nhìn mặt Harry, và nó không nói nữa cho tới khi tụi nó vào được Đại sảnh, Lúc đó nó bảo nó nghĩ hai thằng nên bắt tay vào làm bài tiên tri của giáo sư Trelawney tối nay đi là vừa, vì bài tập đó sẽ ngốn hàng giờ đồng hồ.

Hermione không tham gia cuộc đấu láo của Harry và Ron trong suốt bữa ăn tối. Cô bé chỉ cầm cùi ăn ngấu nghiến, rồi rời phòng ăn chạy ngay đến thư viện. Harry và Ron đi bộ về tháp Gryffindor ; và Harry, suốt bữa ăn này giờ không nghĩ ngợi gì khác, giờ lại tự đưa đề tài Những lời Nguyên Không thể Tha thứ ra bàn.

“Liệu thầy Moody với cụ Dumbledore có bị rắc rối không nếu Bộ biết là tụi mình được coi mấy lời nguyên?” Harry hỏi khi tụi nó tới gần Bà Béo.

“Dám lắm chứ,” Ron nói. “Nhưng cụ Dumbledore vẫn hay làm mọi việc theo cách của cụ, còn Moody thì đã gặp rắc rối từ nhiều năm nay rồi kìa, mình nghĩ vậy. Cứ làm trước rồi tính sau, coi đồng thù của thầy là biết. Ba láp ba lếu.”

Bà Béo lẳng mình tới trước để lộ ra cái lỗ trên tấm chân dung, và tụi nó chui vào phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, lúc này đang đông nghẹt và âm ỉ.

Harry hỏi:

“Làm bài Tiên tri chứ hả?”

“Ừ, chắc vậy.” Ron rên rĩ.

Tụi nó trèo lên phòng ngủ để kiểm sách và biểu đồ, thấy Neville trong đó có một mình, ngồi trên giường đọc sách. Trông nó đã bình an lại rất nhiều so với lúc tan lớp thầy Moody, mặc dù vẫn chưa trở lại bình thường hoàn toàn. Mắt thằng bé vẫn còn hoe hoe đỏ.

“Ổn không, Neville ?” Harry hỏi.

“Ồ, ổn lắm,” Neville đáp. “Mình khỏe, cảm ơn bồ. đang đọc sách giáo sư Moody cho mình mượn...”

Nó chìa ra cuốn sách: Thực vật Thủy Sinh thần bí vùng Địa Trung Hải và Đặc tính của chúng:

“Rõ ràng là giáo sư Sprout nói cho giáo sư Moody là mình khá môn Dược thảo học.”

Trong giọng nói của nó có mang chút tự hào mà trước đây Harry hiếm khi nào nghe ra.

“THầy nghĩ mình thích cuốn này.” Neville nói.

Harry nghĩ, kể cho Neville nghe những gì giáo sư Sprout đã nói là một cách tế nhị để làm cho Neville vui lên, bởi vì ít khi nào Neville được nghe ai khen là mình khá bất cứ cái gì. Hồi xưa giáo sư Lupin cũng hay làm như vậy.

Harry và Ron mang cuốn Vén màn Tương lai của mình xuống phòng sinh hoạt chung, kiếm một cái bàn, và bắt tay vào việc tiên đoán cho tháng tới. Đến một giờ sau, tụi nó cũng chỉ tiến được có chút xíu, mặc dù cái bàn đã bày bừa đầy những mẫu giấy da ghi chằng chịt các phép toán cùng các ký hiệu, còn óc của Harry thì mịt mù như thể bị cái lò sưởi của giáo sư Trelawney hun khói đầy.

Harry nhìn chăm chăm vào danh sách dài thòng các phép toán:

“Mình chẳng dò ra manh mối ý nghĩa của mấy cái quỷ này.”

Ron nói, tóc đã dựng đứng vì mấy ngón tay không ngừng vò đầu trong tuyệt vọng.

“Bồ biết không, mình nghĩ cái trò này chỉ cần dựa vào món Đoán mò cổ lỗ sĩ là xong.”

“Cái gì? ... Bịa ra ấy hả?”

“Chứ sao,” Ron vừa nói vừa phúi mới giấy vụn lộn xộn xuống khỏi bàn, nhúng cây viết vô bình mực, và bắt đầu viết, vừa viết vừa đọc:

“Thứ Hai tới, có lẽ tôi sẽ bị ho, đó là do sự giao hội giữa sao Hỏa và sao Mộc.”

Nó ngược nhìn Harry :

“Bồ biết cổ mà... cứ nhồi cả đồng đau thương vô là cổ khoái hết.”

“Rồi!” Harry đáp, vò nhàu bài làm lúc đầu và búng nó bay vòng qua đầu đám học trò năm thứ nhất đang tán dóc, chui tọt vô lò sưởi:

“Rồi... thứ Hai, tôi sẽ gặp nguy hiểm... bị ... ph... phỏng.”

“Đúng, bồ sẽ bị.” Ron nói u ám, “tụi mình sẽ gặp lại tụi Quái Tôm vào thứ Hai. Rồi, thứ Ba, tôi sẽ... ừm...”

“Mất một vật quý giá.” Harry tiếp lời, tay lật giở cuốn Vén màn Tương lai để tìm ý.

“Ý hay.” Ron nói, chép xuống ngay. “Bởi vì, ừm... sao Thủy. Sao bồ lại không bị một người mà bồ nghĩ là bạn đâm sau lưng đi!”

“Phải đó... chơi liền...” Harry nói, ghi vội vàng. “... bởi vì sao Kim ở cung thứ mười hai.”

“Và tới thứ tư, tôi nghĩ tôi sẽ gặp kết cục tệ hại nhất trong một trận đấu.”

“Áá, mình sắp thi đấu. Rồi, tôi sẽ thua cá độ.”

“Ừ, bồ sẽ cá là mình thắng cuộc há.”

Trong hàng giờ sau đó, chúng tiếp tục chế ra những lời tiên đoán (mà càng lúc càng bi thảm hơn), trong khi đó phòng sinh hoạt chung từ từ trống bót, mọi người lục tục về phòng ngủ. Con Crookshanks lượn lờ quanh tụi nó, nhảy nhẹ nhàng lên một chiếc ghế trống, và nhìn Harry chăm chăm một cách bí hiểm, còn hơn cả Hermione nhìn lúc biết tụi nó không làm bài tập ở nhà cho tử tế.

Nhìn soi mói quanh phòng, cố mà nghĩ ra còn cái sự rủi ro nào chưa xài tới, Harry thấy Fred và George đang chụm đầu gối với nhau ở bức tường đối diện, bút lông ngỗng đưa nhau miệt mài trên một tấm giấy da độc nhất. Đúng là bất thường nhất cái cảnh Fred và George ẩn vào một góc và yên lặng làm việc; chúng vẫn thích ở nơi bát nháo, trung tâm ồn ào dễ gây chú ý. Có vẻ gì đó giấu giấu điểm điểm trong cái cách chúng làm việc trên mảnh giấy da, khiến Harry nhớ lại cái cách chúng cùng ngồi thảo ra thư trả lời ở trang trại Hang Sóc; Harry tưởng đó là mẫu đơn đặt hàng Mảnh phù thủy nhà Weasley, nhưng lần này có vẻ không phải như vậy, nếu không, chắc chắn chúng đã cho Lee Jordan cùng tham dự trò đùa rồi. Harry thắc mắc không hiểu việc này có liên hệ gì đến Thi đấu Tam Pháp thuật không.

Trong lúc Harry đang ngó, George gật đầu với Fred, lấy viết lông ngỗng xóa đi cái gì đó, và nói, tuy bằng một giọng hết sức lặng lẽ nhưng vẫn bị truyền đi gần hết phòng:

“Không được... nghe giống như mình đang kết tội thằng đó quá... Phải cẩn thận...”

Rồi George nhìn quanh, thấy Harry đang ngó nó. Harry nhe răng cười và nhanh chóng quay lại với bài tập Tiên tri của mình – nó không muốn George nghĩ nó là đồ nghe lén. Một chút sau, hai đứa sinh đôi cuộn tấm giấy da lại, chúc ngủ ngon, rồi về phòng ngủ.

Fred và George đi được khoảng mười phút thì cái lỗ chân dung mở ra và Hermione leo vào phòng sinh hoạt chung, một tay ôm một bó giấy da, một tay ôm một cái hộp có cái gì kêu rột rột theo mỗi bước đi của cô bé, Crookshanks vờn lưng cong vòng, kêu grừ... grừ...

“Chào, mới xong việc!” Hermione nói.

“Mình cũng mới xong!”

Ron nói đắc thắng, quăng cây viết lông ngỗng xuống.

Hermione ngồi xuống, đặt mấy thứ đồ đang ôm trong tay xuống một cái ghế trống, và kéo bài Tiên tri của Ron về phía mình:

“Tháng tới coi bộ bồ không tốt hả?”

Hermione nói, vẻ chế nhạo, trong khi con Crookshanks cuộn lại ngồi vào lòng cô bé.

Ron ngáp:

“Ừ, nhưng ít nhất mình cũng thấy trước.”

Hermione kêu lên:

“Ồ, hình như bồ chết đuối tới hai lần nè!”

“Ồ, vậy hả,” Ron sẫm soi bài Tiên tri của mình. “Để mình đổi thành là bị một con Bằng mã đang giận dữ đạp lên thì hay hơn.”

“Bồ không thấy rõ ràng là bồ chỉ bịa ra mấy cái quỷ này sao?”

“Sao bồ dám nói vậy?” Ron kêu lên, giả bộ như bị xỉ nhục ghê gớm lắm. “Tụi này đã phải quần quật như mấy con gia tinh suốt này giờ.”

Hermione cau mày.

Ron vọt vàng chống chế:

“Chỉ là một cách nói thôi mà!”

Harry cũng đã đặt viết xuống, vừa mới hoàn tất việc tiên đoán rằng thể nào mình cũng bị chặt đầu. Nó chỉ vào cái hộp, hỏi:

“Cái gì trong đó vậy?”

“Bồ mà hỏi, kể cũng lạ!”

Hermione đáp, mắt nhìn Ron một cách khó chịu. Cô bé mở cái hộp ra và cho tụi nó coi.

Bên trong là năm chục cái huy chương, đủ màu khác nhau, tất cả đều có chữ H.V.Đ.C.Q.L.G.T.

Harry hỏi, nhặt một cái huy chương lên xem:

“Hột vịt đẹt Cho quyền lợi Gia tinh hả? Nghĩa là sao?”

Hermione mất hết kiên nhẫn:

“Không phải ‘Hột vịt đẹt cho quyền lợi Gia tinh’ mà là H.V.Đ.C.Q.L.G.T.. Viết tắt cho Hội vận động cho quyền lợi Gia tinh.”

“Chưa bao giờ nghe nói tới.” Ron nói.

Hermione đáp rần rỏi:

“Dĩ nhiên, bồ chưa nghe là phải rồi, mình mới bắt đầu mà.”

Ron kêu lên, hơi ngạc nhiên:

“Cái gì? Bồ có bao nhiêu hội viên rồi?”

“Ừm... nếu hai bồ vô luôn thì... ba.”

Ron nói:

“Và bồ nghĩ tội mình sẽ đi lòng vòng, mang mấy cái huy hiệu ghi chữ “Hột vịt đẹt” hả?”

Hermione hét lên dữ tợn:

“H.V.Đ.C.Q.L.G.T. ! Mình sắp tiến hành Ngăn chặn Bạo hành Sinh vật Huyền bí, và Chiến dịch thay đổi Địa vị Hợp pháp của Sinh vật Huyền bí, nhưng mà chưa được. Đó mới chỉ là đầu đề bản tuyên ngôn của tội mình.”

Nói xong cô bé thấy đồng giấy da cho tội nó:

“Mình đã nghiên cứu hết cả thư viện. Tình trạng nô lệ gia đình đã có từ nhiều thế kỷ nay. Không thể tin nổi là từ đó tới nay không ai làm gì cho cái chuyện đó cả.”

Ron kêu to:

“Hermione ơi – nghe cho kỹ nè! Tội – nó – khoái – chuyện – đó. Tội nó khoái làm nô lệ!”

Hermione vẫn nói, còn lớn giọng hơn cả Ron, như thể không hề nghe thấy mấy lời nói vừa rồi:

“Mục tiêu ngắn hạn của chúng ta là đảm bảo về lương bổng và điều kiện làm việc công bằng cho gia đình. Mục tiêu dài hạn của chúng ta gồm có thay đổi đạo luật không xử dụng đũa, rồi cố gắng đưa một gia đình vô Ủy ban Điều phối và kiểm soát sinh vật Huyền bí, bởi vì con số đại diện của tội nó thấp kinh khủng.”

“làm cách nào làm được hết mấy việc đó?” Harry hỏi.

Hermione sung sướng trả lời:

“Bắt đầu bằng việc chiêu mộ thành viên. Mình nghĩ cỡ hai Sickle là được gia nhập – đủ mua huy hiệu – và số tiền này có thể tài trợ cho chiến dịch tờ bướm của tội mình. Ron, bồ là thủ quỹ. Mình giao bồ cái lon để quyên góp xu lẻ ở trên lầu. Còn Harry, bồ là thư ký, vậy làm ơn ghi lại giùm những gì mình đang nói đây, coi như biên bản cuộc họp đầu tiên của tội mình.”

Im lặng một khoảng, và Hermione cười rạng rỡ với hai đứa. Harry ngồi phịch xuống, bị giằng xé giữa một bên là bức cả mình vì Hermione, một bên là thấy tức cười khi nhìn cái mặt của Ron. Sự im lặng bị phá vỡ, nhưng không phải do Ron, người đang đờ mắt trong phút chốc, mà là do một tiếng gõ tích, tích nhẹ nhàng vào cửa sổ. Harry nhìn phóng dưới ánh trắng rọi sáng, một con cú trắng như tuyết đậu trên bậu cửa sổ.

Nó hét lên:

“Hedwig !”

Rồi phóng ra khỏi ghế, băng ngang căn phòng, tới mở toang cánh cửa.

Hedwig bay vào, lượn ngang phòng, rồi đậu trên bàn, ngay trên bài tập Tiên tri của Harry

“Giờ mới về!” Harry vừa nói vừa vội vã chạy theo con cú.

Ron chỉ vào mẫu giấy da bần thủ buộc ở chân con cú, kêu lên phấn khích:

“Nó có mang thư trả lời kìa!”

Harry vội vã cởi miếng giấy da ra, ngồi xuống đọc, trong khi con Hedwig vỗ vỗ cánh xà xuống đầu gối nó, rúc lên êm ái.

Hermione hỏi, gần như nín thở:

“Cái thư nói gì vậy?”

Thư rất ngắn, trông có vẻ như được viết vô cùng vội vã. Harry đọc to lên:

Harry,

Chú bay về miền Bắc ngay đây. Cái tin về cái thẹo của con là tin cuối cùng trong một loạt những tin đồn kỳ quái mà chú nhận được ở đây. Nếu cái thẹo lại đau lần nữa, con cứ tới thẳng cụ Dumbledore – người ta nói cụ đã lòi Mắt-Điên ra khỏi kỳ nghỉ hưu, có nghĩa là cụ đã đọc thấy các dấu hiệu, ngay cả khi chưa ai đọc thấy.

Sẽ sớm liên lạc lại với con. Gửi lời chúc tới Ron và Hermione . Bảo trọng, Harry !

Sirius

Harry ngẩng lên nhìn Ron và Hermione, hai đứa ngó Harry chằm chằm.

Hermione thì thào:

“Chú ấy bay về phương Bắc hả? Chú ấy quay về?”

Trông Ron hết sức bối rối:

“Cụ Dumbledore đang đọc được dấu hiệu gì? Harry, câu đó nghĩa là sao?”

Harry động binh binh mấy nắm tay vào trán mình, hất con Hedwig văng ra khỏi lòng. Nó giận dữ:

“Đáng lẽ mình không được nói với chú ấy mới phải!”

Ron ngạc nhiên:

“Ý bồ là sao?”

Harry lại động nắm đấm lên mặt bàn, khiến con Hedwig rớt xuống trên lưng ghế của Ron, rúc lên căm phẫn.

“Chuyện này làm chú ấy phải quay về! Quay về, chỉ vì chú ấy nghĩ mình đang gặp rắc rối! Mà có rắc rối gì xảy ra cho mình đâu! Tao không có gì cho mày đâu...”

Nó quay sang nạt Hedwig :

“... muốn ăn thì lên chuồng cú mà ăn!”

Hedwig ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ chậm tự ái và bay ngay ra cửa sổ, khi đi còn sai rộng cánh bạt vô đầu Harry một cái.

Hermione mở lời, giọng làm ra yên ả:

“Harry nè!”

“Mình đi ngủ đây!” Harry nói cộc lốc. “Sáng mai gặp lại.”

Trong phòng ngủ trên lầu, nó mặc đồ ngủ vào và chun vô giường, nhưng chẳng thấy buồn ngủ tí ti.

Nếu chú Sirius quay trở về và bị bắt lại, thì đó là lỗi của nó, của thằng Harry này đây! Vì sao nó không im mồm đi cho rồi? Chỉ có vài giây đau đớn và thế là cũng phải khai ra... Phải như nó biết kèm mình lại...

Nó nghe Ron bước vào phòng ngủ một lúc sau đó, nhưng không nói với Ron tiếng nào. Một hồi lâu thật lâu, Harry nằm, ngó chăm chăm lên cái đỉnh mũ. Phòng ngủ hoàn toàn yên lặng, và nó cũng bớt lo lắng đi. Harry có thể nhận ra rằng việc vắng tiếng gáy ngày thường của Neville có nghĩa là nó không phải là đứa duy nhất đang nằm mà thức chong chong.